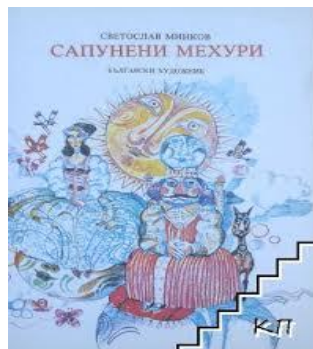

ПРИКАЗКИ ОТ СВЕТОСЛАВ МИНКОВ

Сапунени мехури

Имаше едно малко момиченце с червена панделка на косата.

Веднъж то седеше в градината на тяхната къща и държеше в ръката си чашка със сапунена вода. От време на време момиченцето потапяше в чашката тънка сламчица, надуваше я със сочните си устнички и през сламчицата излизаше по някой голям мехур, който светваше на слънцето с всички багри на небесната дъга и литваше във въздуха като вълшебно балонче.

Много такива сапунени мехури излизаха през сламчицата и всеки от тях си мислеше, че е най-хубавият на света.

– Добре, че се откъснах от тая проста сламка – рече първият, като почервеня от радост и се понесе над лехата с маргаритките.

– Сега ще отида в царския палат и ще кацна върху короната на царя – каза вторият. – Аз напълно заслужавам това почетно място, защото по-прекрасна украса от мене няма!

– Ех, че съм лек! – въздъхна третият и стана изведнъж огнено жълт като голям портокал. – Я чакай да отлеля на небето, та да заблестя и аз като слънцето над широката земя.

– Внимание! – извика четвъртият, като се обагри с теменужено сияние и хвъркна към клоните на старата липа. – Аз отивам в рая, за да ядосвам ангелите с хубостта си.

– Аз ще се оженя за царската дъщеря – прошепна петият, който беше зелен и приличаше на диня. – Каня всички бръмбари и мравки на сватбата си.

– Аз пък ще отида в морето и ще стана цар на подводното царство – реши шестият, като се превърна на синьо кълбо и се изгуби зад чимширения храст.

– Колко грозен е светът без мене! – каза седмият, който имаше седефен цвят и плуваше бавно над кокошарника. – Ето че и аз най-сетне се родих, за да отсрамя бога заради грозотата, която е сътворил!

Тъй си мислеха всички сапунени мехури и в същия миг се пукаха, без да изпълнят желанията си и без да оставят никаква следа от себе си в ясения слънчев въздух.

А през тънката сламчица продължаваха да се раждат и да умират десетки нови мехури, също тъй горделиви и краткотрайни като изчезналите си събратя, докато най-сетне сламчицата се счупи, а малкото момиченце плисна сапунената вода на земята и започна да подскача на един крак.

Приказка за завистта

Живееха двама съсед: Стоян и Иван. Стоян имаше магаре, а Иван нямаше.

„Хубаво нещо е да си имаш магаре“ – мислеше си Иван, като гледаше магарето на съседа си.

Загнезди се тая мисъл в главата на Иван, впи се като пиявица в мозъка му и започна да го измъчва непрестанно. Но сиромаш човек беше той и не можеше да си купи магаре.

Стоян беше грънчар. Имаше си малка грънчарница и правеше от глина чудесни грънци и стомни, които шареше с жълта и зелена боя, а после ги товареше на магарето си и ги носеше за продан в близкия град.

Иван пък беше калпакчия и умееше да шие хубави калпаци. Но не се радваше той на майсторлъка си. Замислено беше лицето му и някак тъжно гледаха очите му. Оживяло му беше на сърцето магарето на неговия съсед. Винаги когато Стоян минеше с магарето си покрай дюкяна на Иван, калпакчията оставяше работата си, залепваше се на прозореца и дълго гледаше щастливия си съсед, който крачеше гордо подир дългоухото сиво животно.

– Ех, да можех и аз да си имам такова едно добиче! – въздишаше Иван и стоеше като прехласнат, докато грънчарят и магарето му се загубеха от погледа.

А пък то, пустото му магаре, да приличаше поне на вол, на крава или на кон, хайде, както и да е. Но то беше като всички други магарета и дори по-грозно от тях: старо, дръгливо, с увиснала опашка и с клепнали уши – тъй да се каже, на магарешка вещица приличаше.

Но когато човек се захласне в нещо, очите му виждат и грозното хубаво. Минаваше ден след ден, а Иван не преставаше да мисли и да въздиша за магарето на Стоян. И лека-полека у него се събуди завист към съседа му.

Тъкмо тогава се случи това, което ще разкажем по-долу.

Една привечер, както Иван си седеше и отупваше с пръчка един нов калпак, вратата на дюкяна му се отвори и вътре влезе непознатата жена, забулена с черна забрадка. Приблужи се тая жена до калпакчията и му рече:

– Добър вечер, Иване!

Погледна Иван жената и като продължаваше да тупа калпака, отвърна:

– Добър вечер!

А гостенката седна на едно трикрако столче и каза:

– Виж какво, Иване, дошла съм да ти помогна. Аз съм Съдбата. Светът е нареден така, че на човек все нещо не достига. Кажи ми едно твое желание, което ще те направи щастлив, и аз ще го изпълня веднага!

Като разбра кой е дошъл при него, калпакчията изпусна пръчката и калпака и скочи от одъра.

– Значи, ти си Съдбата? – извика зарадван той. – Благодаря ти, че си се сетила за мене и си дошла да ми помогнеш!

– Кажи ми едно твое желание, което ще те направи щастлив, и аз ще го изпълня веднага! – повтори гостенката.

В това време Иван съгледа през прозореца своя съсед, който се връщаше с магарето си от града.

– Виждаш ли тоя човек? – рече калпакчията. – Моля ти се, убий магарето му!

И още преди да изрече той тия думи, магарето на грънчаря се залюля и падна на земята, изпъна нозе, изблещи очи и издъхна, поразено сякаш от мълния.

– На̀ ти сега магаре! – извика усмихнат Иван. – И аз нямам магаре, но и ти не ще имаш!

И в същия миг през главата на калпакчията мина като светкавица мисълта, че и той можеше да има магаре, стига да бе пожелал това. Какво беше спечелил от туй, че магарето на съседа му бе умряло?

– Сбърках! – рече Иван. – Моля ти се, съживи магарето на Стоян, пък и на мене дай едно като неговото!

Но в дюкяна нямаше вече никого. Чудната жена бе потънала сякаш вдън земя.

Източник: <https://chitanka.info/text/14092-sapunenite-mehuri>

<https://chitanka.info/text/8903-prikazka-za-zavistta>

Материала подготви: Дилиана Маринова, студент-практикант по проект "Студентски практики".

Провери: Дилиана Гаджева, ментор по проекта.